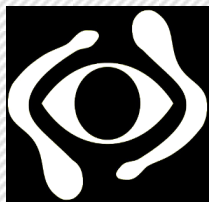

Els dijous del

Cineclub

Cinema per descobrir. Iran

| 27 de gener 2022

| Sessions: 20.00 i 22.30

La vida de los demás شیطان وجود ندارد

Sheytân vojūd nadârad

Mohammad Rasoulof, 2020

Sinopsi

Quatre històries sobre la fortalesa moral i la pena de mort que qüestionaran fins a quin punt la llibertat individual pot expressar-se en un règim despòtic.

Heshmat, un home de família senzill i agradable se sent atrapat a la rutina; Pouya acaba de començar el servei militar i està intentant marxar del país; Javad, un soldat li vol demanar matrimoni a la seva nòvia i Bahram i Zaman són una agradable parella de mitjana edat que viu al camp.

Fitxa tècnica

Direcció y Guió:..Mohammad Rasoulof
Musica:Amir Molookpour
Fotografia:Ashkan Ashkani
Gènere:Drama, pel·lícula en 4 episodis
País:Iran
Duració:150 m

Fitxa artística

Ehsan Mirhosseini,
Shaghayegh Shoorian,
Kaveh Ahangar,
Alireza Zareparast,
Salar Khamseh,
Darya Moghbeli,
Mahtab Servati,
Mohammad Valizadegan,
Mohammad Seddighimehr,
Jila Shahi,
Baran Rasoulof,
Zhila Shahi

Covid-19

L'ús de mascareta durant el visionat de la pel·lícula és obligatori.

Mantenir la separació entre seients les persones no convivents.

En una època en què cada cop és més freqüent, fer cinema al marge de tota regla d'imposició, segueix havent-hi persones que intenten per tots els mitjans possibles, tirar endavant els seus projectes, davant de l'ordenament, a què estan subjectes. Ja que tenen prohibit rodar als seus països d'origen, són dels primers que han patit arrestos domiciliaris. Iran és un dels països on no es pot fer cinema lliurement, ja que es poden tro-

bar amb seriosos problemes, per projectar-les, dins o fora de les seves fronteres.

A Iran, davant del conservadorisme i a les traves per a realitzar pel·lícules, existeix actualment una gran efervescència de nous creadors. Al llarg de la història, les manifestacions artístiques, han tendit a aflorar, les contradiccions de la Societat, i els obstacles de la classe dominant, obliga a amagar. Aquest context s'aplica a la nova pel·lícula del

director i guionista Mohammad Rsoulof, especialment perquè tracta com és el de la pena de mort. Aquesta existeix a Iran, com a molts altres països de la zona, denunciar-ho en el seu si, pot representar un pena greu per al seu autor. Per això Raoulof l'ha fet en secret abans d'enviar-la al Festival de Berlin, on merescudament va ser premiada. Premi meritori, però el cert "LA VIDA DE LOS DEMÁS", és a més important pel context d'independència en què s'ha produït. En veure-la l'espectador ho pot tenir en compte, però no ho adverteix, ja que potser podria afectar la seva narració o acabat tècnic. De fet, la narració és ambiciosa, en dividir la història en dues hores i mitja de metratge. El primer és potser el més sorprenent i aconseguit, perquè la pel·lícula en conjunt, no segueix la narració a què estem acostumats quan es denuncia la pena de mort: en altres paraules, els seus personatges principals, són també víctimes clars de tot el sistema. Aleshores en iniciar-se el metratge un no sap realment, el que li passa al protagonista (més allà de les pistes derivades de la primera escena), un home bo i lliurat a la seva família i en observar-ho, veiem cert calat més dramàtic després de la seva

mirada perduda i el seu gest consumit. Un cop vist el desenllaç i assumida l'estructura dels capítols següents, perden una mica de capacitat de sorpresa.

Això ho contraresta Rasoluolf fent-los més rebuscats, mantenint certa intriga o suspens, la qual cosa dóna lloc a llacunes detalls una mica inversemblants o forçats, com la revelació del tercer relat, de gran impacte,

Per com estan situats al darrer pla. Amb això entrem a l'apartat tècnic, que com avançàvem, gaudeix igualment d'un refinament més que inesperat de tot és una cosa que no ho hauria de ser, doncs obeeix a la planificació més ortodoxa: parlem de l'encert en les posicions estàtiques de la càmera. Moltes pel·lícules pateixen posicions de càmera desafortunades, que no permeten descobrir el més profitós, sense esmentar els salts d'eix, els angles confusos, les mides desiguals o els talls bruscs. La vida dels altres, resulta admirable en aquest sentit, per qüestions que insistim, haurien de ser regles bàsiques de la posada en escena, així com les transicions entre un i altre pla, es constata que la càmera sempre està el millor ubicada possible, fins i tot més prolonga-

da possible (sense buscar la pretensió del pla seqüència) perquè un no només aconsegueix captar el drama de la manera que requeriria dos o tres plans. Això té dos efectes afegits. El primer és que, gràcies a aquesta col·locació la càmera, dóna una imatge el més natural possible i el segon és que l'eix de les mirades, quan tenim el clàssic pla contraplà de dos personatges, propicia aquesta naturalitat en la seva interacció. Vegeu en aquest sentit, els diàlegs a la casa del quart relat, prèvia a l'acció subsegüent, entre els reclutes del segon relat, on tenim sis personatges reunits en una habitació meridiana segons la visió de cadascú. Valgui aquesta reflexió que podria semblar evident, perquè comparativament no ho és, per tant molt meritòria en molts sentits. No és una pel·lícula fàcil, però és important, deixa empremta, i tant de bo la puguin gaudir el major nombre de persones.

La crítica està extreta de
CUADERNS DE CRITICA

[www.elantepenultimomohicano.com/
2021/06/critica-la-vida-de-los-
demas.html](http://www.elantepenultimomohicano.com/2021/06/critica-la-vida-de-los-demas.html)

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell